

Ми, група комуністів України, звертаємось до вас із цим словом турботи про долю комуністичного і робітничого руху, про мир і про майбутнє, народів, про долю свого українського народу. Ми вважаємо, що сучасний стан боротьби трудящих за соціальну і національну свободу вимагає відвертої та принципової розмови про теорію і практику комуністичного руху. Розуміючи всю тривалість і складність такої дискусії, ми іншого шляху не бачимо.

Велика Жовтнева соціалістична революція в Росії пройшла під гаслом марксизму, а суспільство, що народилося внаслідок її перемоги, стало першою формою практичного буття теорії комунізму. Трудящі світлу привітали і підтримали новий лад, в ньому вони вбачали початок здійснення своїх ідеалів...

Зараз за п'ятидесятилітньої історії нової соціальної системи. Радянський Союз, що стоїть на чолі цілого соціалістичного табору, проголосив остаточно перемогу соціалізму і поступовий перехід до комунізму. Програма КПРС, прийнята ХХІІ з'їздом партії, визначила двадцятирічний строк побудови основ комунізму. Ось-ось частинна людства створить рай на землі... і це будемо ми...

Така правда декларувалася. Та люди живуть не декларациями. Реальне життя показує, що теоретичні домми стали гальмом на шляху вільного поступу розуму і чинну людського на багато особи, народу, нації і людства в цілому. Ми прагнемо довести свою відданість ідеалам комунізму, ідеалам миру, демократії і свободи, ідеалам безкласового комуністичного суспільства, але ми хочемо суспільства, де людина не гнітима не влада капіталіста, ні свавілля бюрократії, червоного чи ще якогось деспота, ні диктатура партії, ні нота завоювання і колонізатора, ні фетишизм теоретичних домів і гасел.

Не будемо аналізувати теорію і практику попереднього періоду і теперішнього стану комуністичного руху: він має історичні успіхи вже завдяки прихильності і енергії комуністів світу на правду життя в Радянському Союзі, який перевернувся на звання країни із найпрогресивнішим та найсправедливішим у світі суспільним ладом.

Ми виховуємось у душі казарменної дисципліни з її принципом: не виносити сміття з хати. Але світ уже знає, що в нашій хаті сміття. Нашим вождям подобається звинувачувати своїх попередників у доводиться потроху відкривати правду. Ми закликаємо всіх неправди і фальші. Брехливі пропаганди, брехливі "лисиці на вас", має зворотний бік: вона дискредитує в очах нових поколінь самі іде-

али комунізму. Тому ми мусимо говорити всю правду.

В СРСР ліквідовано приватну власність засоби виробництва і знищено експлуатацію одного класу іншим. Та чи може задовольнити нас поведєна до абсурду централізація, економічний монархізм радянської державної машини, суб'єктивізм якої руйнує господарство і не спроможний забезпечити суспільство навіть матеріальною? Чи величезна бюрократична армія привілейованого, високооплачуваного партійного чиновництва не є експлуатором трудящих? Уряд хвалиться своїми ракетами і супутниками. Та чи рівнозначно це економічній си

лі і стабільності суспільства?

Будівництво комунізму не можливе без труднощів і помилок, але ми хотіли б говорити про них, як господарі, а не поешки, ми волимо б самі розібратись в своїх труднощах і помилках, щоб пошукати успішних шляхів будівництва кому- нізму. Та в тому-то й справа, що в Радянському Союзі людина позбавлена еле- ментарного права вільно називати факти, аналізувати їх і робити висновки. Промаданські свободи, проголошені конституцією, є тільки цинічною фразою. По- талітарна система беззаконна тільки спекулює на передових ідеях. Вона грубо фальсифікує очевидні факти і припущує найменший прояв свободи особи, демоба- лізуючи людей.

Необхідно усвідомити, що нашір убогати об'єктивний процес прогресивного розвитку життя у наперед вироблені замкнутую групою людей подматичні схеми є не тільки не реальним, але й злочинним.

Було б марно справою висловлювати закордонному читачеві усі тонкощі внутрішньої політики тоталітарної держави, яко правду становить особа в шо- денному житті радянського суспільства. Назвемо лише ті факти, характер яких очевидний.

Усього світові відомі страхотливі злочини сталінського режиму. Інгули мільйони людей, розважалося господарство, підозри, доноси і наклепництво стали державною політикою і моральною нормою, а партія кричала про морально- політичну єдність народу, про шасливе і замощне життя, про найвищу в світі демократію, про успішні будівництво ідеалу людей - комуністичного суспільства

Великий учитель людства Іосиф Сталін помер. КПРС не знала нічого кра- шо, як виправдати принципи суспільного життя сталінського режиму, пояснив- ши велику трагедію мільйонів людей і цілих народів "перекрученнями" і "порух- шеннями соціалістичної законності" однією особою, яка мала потайний характер. А культ особи бупім-то не є породженням існуючої в СРСР системи. Він ніби-то був випадковістю, а не закономірністю. Але пригляньмося, що змінилось сьогодні в самому укладі життя?

Зараз не розстрілюють у містах сталінських часів, але за вільнодумство засилають під якимсь вигаданим приводом / у нас же немає політичних в'язнів! / у "неіснуючій" табори.

Зараз перший секретар ЦК КПРС може, всупереч здоровому глуздові, зобов'язати всі державні сільськогосподарські підприємства, де вона не росте, як завжди визнає новий ЦК КПРС, усім була зрозуміла безглуздість партії на міську та сільську частини. Але народ, як кричала радянська преса, "одно-стайно схвалив це мудре рішення".

Відомі зустрічі керівників партії та уряду із творчою інтелігенцією на галявах "полювання на вілью" сталінських часів. Чинівники, малокультурні вступі Микити Хрушова отолошувалися всебічною і глибокою програмою духовного життя країни. Партійні вожді та їхні численні підслідники в образі деморалізованих грабників поклали на себе обов'язок "несвідомим": "Ми вас не стріляємо, але ви мусите зрозуміти свої помилки і вірно служити народові".....

Зараз уже не пишуть, що "кібернетика - буржуазна наука, винайдена капіталістами для одурманення мас." Але хто у світі знає випадки, щоб у Радянському Союзі називалися факти, або висловлювалися ідеї, які суперечать соціалістичній кон'юктурі? Основні сталін - геніальний вождь і великий продовжувач справи Леніна, завжди - аніміст і злочинець. Коли ж критика культури Сталіна почала поширюватися, коли люди захотіли розібратися в тому, що сталося, партія позакучувала: мовляв, Сталін попустив серйозні помилки, але він був великим комуністом. А вже після зміщення Хрушова, створюється спеціальна комісія, що єдина може дозволити критику Сталіна. Учора Хрушов - вірний лєнінець, а сьогодні - освистаний актор. Знати правду пано лише одному "Лєнінському ЦК", "колективна мудрість" якого, як показує життя, втілена в особі першого секретаря.....

Зараз не організовують штучного голоду, як це було в 1933 році на Україні. Але коли робітники протестують проти підвищення цін і норм виробітку, що є результатом аварійної економічної політики держави, їх розстрілюють і дають танками, як це було в травні минулого року в місті Новочеркаську. Ми не приймаємо всерйоз заяву, що в країні повністю відновлено соціалістичну законність і лєнінські норми суспільного життя. У нас ніхто не вперенений, що знову не зварене безжалісної / "Моква слезам не верит" / машина ніження людей! Гарантії немає і не може бути. Навпаки, факти свідчать, що різніки на похованні, ніж постряться... Власне, машина духовного нищення людей продовжує весь час працювати: люди деморалізуються, нівеються, русифікуються і траплять віду в ідеали справедливості.

В той час, як лицемірно говориться про те, що диктатура пролетаріату себе вичерпала і на зміну їй прийшла загально народна держава, - насправді все посилюється диктатура ЦК, що виражає волю нового прав^лячого класу - партійної бюрократії.

За конституцією влада в країні належить Радам депутатів трудящих. За владу Рад йшли на смерть мільйони трудящих у роки революції. Але зараз у суспільному житті ради не мають жодного значення. Навіть офіційна пропаганда забула про них і закликає весь час до дальшого "посилення керівної ролі партії". Куди ж далі посилювати?

Роль профспілок та інших масових організацій також зведена до збирань членських внесків та мобілізації трудящих на ті чи інші затіяні вождями "кампанії".

Централізована державна машина, на службу якій поставлений непомірно розбухлий чиновницько-бюрократичний апарат, знищує найменші спроби самодіяльності мас.

Логічним результатом суспільно-політичного режиму в Радянському Союзі є національна політика КПРС.

Велечезний пропагандистський апарат партії невтомно твердить про рівноправність і дружбу націй в Радянському Союзі, про повне і остаточне розв'язання в СРСР національного питання.

Насправді під маскою великих ідей інтернаціоналізму і братерства народів ведеться груба, нахабна своїми методами і розмірами русифікаторська колонізаційна політика Москви. Російський великодержавний шовінізм розпалюється планомірно і цілеспрямовано, він поглинає великі матеріальні і духовні ресурси держави, він - хочемо заявити на весь світ - становить щораз більшу загрозу мирові і безпеці народів, він стає справжнім прапором найбільшої в світі імперії.

Україна проголошується суверенною державою. Насправді ж вона, як і решта національних республік СРСР, перетворена на колоніальну адміністративно-територіальну область Російської імперії. Уряд УРСР не має права без згоди Москви вирішити самотійно найдрібнішого питання. Смішно, але факт: перший секретар ЦК КПУ Шелест не міг без дозволу Москви санкціонувати проєкт будівництва підземного вуличного переходу в Києві. Україна, як держава, позбавлена будь-якої матеріальної сили для захисту своїх національних інтересів. Величезна армія деморалізованого, привілейованого і у значній мірі денационалізованого партійного чиновництва є надійною опорою централістської політики Москви. А національно і громадянськи свідомій частині українців закрито рот.

Національного питання зовсім не торкнулося деяке пом'якшення суспільно-

го життя в СРСР, що відбулося після XX з'їзду КПРС. Економічний, політичний, культурний централізм залишився не зачепленим.

Мало того коли в наслідок критики Сталіна дещо похвалалося національне життя республік, ЦК КПРС у квітні 1963 року провів по республіках секретні наради, на яких сказано: на Україні, в Прибалтиці і на Кавказі зростає націоналізм; ми зараз не можемо вдатися до масових репресій, але ми готові для боротьби з націоналізмом зробити все...

Русифікаторський наступ йде розгорнутим фронтом. Так, на Україні в державних установах майже не вживається для ведення справ українська мова. Русифікуються дитячі заклади, школи. Середні та вищі учбові заклади зрусифіковані майже повністю, за винятком хіба українських відділів філологічних факультетів. Україна, що дала світові Довженка, не має своєї національної кіноматографії. Наукова література видається майже виключно російською мовою, Тиражі українських книжок мізерні. Все робиться для того, щоб Україну звести до ролі провінції Москви.

КПРС йде на все, щоб послабити позиції України. Під благородним гаслом взаємодопомоги кадрами українська інтелігенція, зокрема технічна, вивозиться за межі республіки. На Україні постійно працюють пункти по переселенню українців на Північ, Далекий Схід, Сибір і Середню Азію. В той же час на Україну масово переселяють росіян, навіть як рядових робітників. Особливо це стосується Західної України. Чому служить така політика - будівництву комунізму чи зміцненню російського імперіалізму?

Для росіян, що живуть на Україні, існують театри, журнали, газети, величезна мережа шкіл. У Росії живе близько п'яти мільйонів українців. Але вони не мають нічого, навіть початкових національних шкіл.

Кращі культурні сили України, як правило, забираються до Москви. Наприклад, у Великому Оперному Театрі біля 50 процентів складу забрано з України. Великі матеріальні і духовні ресурси національних республік поставлені на службу "загальноросійській" культурі. Гастрольні поїздки за кордон, товариств радянсько-зарубіжної дружби і т.п. працюють на пропаганду російської культур

Справжня історія України закрыта для українського народу. Російська псевдонаука взяла на себе неблаговидне завдання реабілітувати загарбницьку, колонізаторську політику царизму, спадкоємцем якого є сьогоднішня диктатура. Все що суперечить ідеї російського централізму, оголошується "українським буржуазним націоналізмом", якого не можна вивчати, хіба що паплюжити.

У травні ~~цього~~ року сталася страшна подія: у Києві спалено республіканську державну публічну бібліотеку. Згоріла вся україністика, згоріли невідомі духовні скарби українського народу. А преса навіть не повідомила про велику національну трагедію України. Агенти КГБ /цієї держави в державі/, по

ширювали безглузду провакаційну чутку, що бібліотеку підпалили українські буржуазні націоналісти.

Незважаючи на нечувані в історії методи і розміри асиміляційної політики Москви, український народ живе і бореться. Виключення із вузів студентів українців за "націоналізм" - постійне і звичне явище. Політичні арешти, адміністративні репресії є нормою в суспільному житті свідомого українства. Влітку минулого року група українських юристів готувала подання до Верховної Ради УРСР та в ООН про державно-правове становище України в межах СРСР. Групу викрито, 11 учасників таємно розстріляно, усі матеріали знищено. Кілька місяців тому в одному з сіл Івано-Франківської Області викрито велику озброєну організацію селян... Там і тут по всій Україні когось когось обшукують, допитують, викидають з роботи, виселяють з міст, травлять, а то й арештовують.

Можна не брати на віру розраховані на експорт слова газети "Правда" про те, що "сепаратистські ідеї" на Україні марні й надумані. Ми знаємо, що доля українського народу в його власних руках. Але нам боляче думати, що через егоїстичну шовіністичну політику КПРС знову рано чи пізно пролеться кров

Така правда національного життя в Радянському Союзі. Про те КПРС фарисейськи заявляє, що вона може гордитися "результатами ленінської національної політики" партії.

Комуністи! Соціально-політична і національна політика КПРС - це не тільки наша внутрішня справа. Демагогічне гасло світової революції, як показує життя, стає прикриттям політичного авантюризму і новітнього російського імперіалізму.

КПРС веде свою шовіністичну політику під гаслом дружби, братерства і свободи народів. Схоластична теорія про те, що комунізм витворює один народ з однією культурою і мовою, поширюється всіма пропагандистськими каналами. Зрозуміло, що майбутньою мовою людства має бути мова російська. Майте на увазі: ця теорія торкається і народів поза межами СРСР, хоч поки що не дуже відчутно. В 50-х роках в СРСР навіть ходила версія про можливість включення до складу Радянського Союзу Польщі та Чехословаччини. Вас повинен насторожити той факт, що для казенно-бюрократичної частини російського громадянства ця ідея була samozрозумілою і нітрохи не дивною.

Комуністи! Нас, правду кажучи, дивує, що ви не бачите чи не хочете бачити справжнього стану життя в Радянському Союзі. Зі старанністю дипломатів ви вітаєте і прославляєте СРСР як зразок справедливого людського суспільства. Нам здається, що реальність справжніх успіхів комуністичного руху має бути дорожчою за тимчасові політичні кон'юнктури. Тому ми глибоко вдячні Пальміро Тол'ятті та усім італійським комуністам за чесний голос правди ~~xx~~ і турботи

про долю комуністичного руху.

Товариші комуністи! Друзі по ідеї. Ми хотіли б розмовляти з вами, не ховаючи своїх облич, як рівні з рівними, але ж не маємо мінімальної гарантії недоторканості особи, навіть гарантії того, що нас судитимуть відкритим судом за такий "страшний злочин" /таким є, звісно наш вчинок в уяві партійно-чиновницького апарату КПСР/. Єдине, що нас чекало б - це розстріл в катівнях КГБ, адже в СРСР суд як юридично незалежна установа є такою ^ж фікцією, як свобода слова, як прославлена радянська демократія взагалі...

Просимо опублікувати нашого листа і обговорити його з позицій об'єктивної правди, до якої мусимо прагнути ми всі.

Лист складений ініціативним комітетом, з ним позначено поодиноко групу українських комуністів.

КОМУНІСТИ УКРАЇНИ